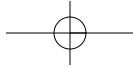

LACKFI JÁNOS

Család

*Lementünk vidékre, ahol
robadt nagy a meleg,
mindig tyúkfosba lépek, és összekennem
a persze fehér nadrágomat.
A budi szaga csípi az orromat,
undokok a fenekemre szálló legyek,
és ugyanezek a legyek
az ételemen. Az öregek meg csak
tömnék, hogy jaj, hát nem is ettél,
lesovánkodol, kincsem,
vegyé még, most sütöttem,
nekem meg már a fülelen is
sütemény jön ki. Meg a könnyökömmön.
És amikor nénék is bepréselődnek
a kocsiba, hogy meglátogassuk
a Jóskát, a Kislajcsit meg a Piroskát,
akiket még sosem láttam,
pedig ők annyit beszélnek rólunk,
szinte csak rólunk beszélnek mindig
(nem lehet valami izgalmas téma!),
és megyünk, és apám vezet,
és az alföld tők ugyanolyan mindenütt,
és egymásnak szorulva szuszogunk,
szuszogva szorulunk,
és dől rólunk az izzadság,
akkor az jut az eszembe,
hogy ez a billegő, forró, csípős szagú valami,
amiben mind benne vagyunk,
ez nem egyszerűen a kocsi,
ezt hívják úgy, hogy család.*

[*Lackfi János versei*]

Polcok

*A polcokon sorban állnak a nyarak,
talán én tettem oda, most mégsem érem fel őket.
Az egyik üveg tele mébzümmögéssel,
a másik muslinca-táncolással,
a harmadik vadul biciklizéssel,
szív-dobszólóval és izzadással,
a negyedikben a baracktündér, teljesen kimagozva,
az ötödikben csokitorta
meg teljesen összekent kezek és szájak.
A harmadikban egy sas úszkál,
belefulladt a naplemente szilvalekvárjába.*

Esti hernyó

*Bebábozódott hernyó
vakon araszoló vakond
bever helyettem az ágyban.
Pedig mindent tudok,
melyik zaj mit jelent,
mikor dobják be az újságot,
mikor viszik el a kukát,
hányadikon áll meg a lift,
és ki száll ki belőle.
Azt is, ha te.
Mégis mindig
azt a fénycsíkot nézem az ajtó alatt.
Mikor nyílik ki
óriás fénytéglalappá.
Mikor csúsztatsz be
végre egy cetlit,
hidd el,
már el tudom olvasni
bármit írsz rá.*

